

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Ghenadie Nicolaev,

judcătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Nadejda Toma, Petru Moraru,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Gubceac Dmitrii în numele inculpatului Făină Boris, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Briceni din 02 decembrie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Făină Boris Xxxxx,

născut la xxxxx, originar și domiciliat în or. Xxxxx, str. xxxxx, cu viza de domiciliu din str. xxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 31 iulie 2015 - până la 02 decembrie 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 17 ianuarie 2017 - până la 19 aprilie 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 04 iulie 2017 – până la 14 noiembrie 2017 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Briceni din 02 decembrie 2016, Făină Boris a fost condamnat:

- în baza art.190 alin.(4) Cod penal la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activități legate de gestionarea și administrarea bunurilor materiale pe un termen de 4 ani;

- în baza art.320 alin.(1) Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită definitiv pedeapsa de 7 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activități legate de gestionarea și administrarea bunurilor materiale pe un termen de 4 ani.

Conform art. 84 alin.(4) Cod penal, la pedeapsa aplicată a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixată prin sentința Judecătoriei Edineț din 18 februarie 2015, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legate de gestionarea, administrarea bunurilor materiale pe un termen de 4 ani.

S-a încasat de la Făină Boris în beneficiul lui Xxxxx suma de xxxxx lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Făină Boris fiind lipsit de documentare economică și neavând bunuri ce ar garanta executarea obligației, cunoscând cu certitudine despre caracterul nerealizabil al angajamentelor asumate, demonstrat prin informațiile ce atestă lipsa deținerii în proprietate a careva bunuri, în scop de cupiditate, intenționat a comis infractiunea de escrocherie manifestată prin dobândirea ilicită în luna septembrie 2013, decembrie 2014 și în perioada ianuarie - august 2015 a bunurilor altor persoane și anume a animalelor porcine, prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzare de daune materiale în proporții considerabile după cum urmează:

- de la Xxxxx din s.Xxxxx, r-nul Xxxxx în sumă de xxxxx lei,
- de la Xxxxx din s.Xxxxx, r-nul Xxxxx în sumă de xxxxx lei,
- de la Xxxxx din s.Xxxxx, r-nul Xxxxx în sumă de xxxxx lei,
- de la Xxxxx din s.Xxxxx, r-nul Xxxxx în sumă de xxxxx lei,
- de la Xxxxx din s.Xxxxx, r-nul Xxxxx în sumă de xxxxx lei,
- de la Xxxxx din s.Xxxxx, r-nul Xxxxx în sumă de xxxxx lei,
- de la Xxxxx din s.Xxxxx, r-nul Xxxxx în sumă de xxxxx lei.

2.1. Tot el, Făină B., la mijlocul lunii iulie 2015, urmărind scop de profit și îmbogățire, beneficiind de încrederea acordată de către oameni, intenționat, prin înșelăciune și abuz de încredere manifestată verbal, sub pretextul unui împrumut pe care se angaja să-l restituie peste o lună, a însușit de la Xxxxx, domiciliată în or.Xxxx, str.xxxx, suma de xxxx lei, neavând intenția de a-și onora angajamentul asumat, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material considerabil.

2.2. Tot Făină Boris, în perioada de la 10 mai 2012 – până la 30 noiembrie 2015, s-a eschivat de la executarea silită a hotărârii judecătoriei Edineț din 24.09.2010 privind încasarea de la el în beneficiul SA MAIB Leasing a datoriei în sumă de xxxx lei și a cheltuielilor de judecată de xxxx lei, pusă în executare

în temeiul titlului executoriu nr. 2-580, cu intentarea la data de 10.05.2012 de către executorul judecătoresc Gurițanu V. a procedurii de executare. Astfel, la 26.02.2013 în privința lui Făină B. a fost pornit proces contravențional, soldat cu aplicarea prin hotărârea judecătoreii Edineț nr. 23/13 din 13.03.2013 a sancțiunii contravenționale în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional - amendă în mărime de 50 unități convenționale, necătând la care, urmărind aceeași intenție și având posibilitatea reală de a executa hotărârea instanței de judecată, pe care nu a executat-o, cauzându-i SA MAIB Leasing prejudiciu material în sumă de xxxx lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Gubceac D. în numele lui Făină B., care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În susținerea cerințelor a invocat că instanța de judecată urma să examineze cauza penală în baza învinuirii aduse potrivit art. 190 alin.(2) lit.c) Cod penal, adică pe fiecare episod în parte, dar nu conform art. 190 alin.(5) Cod penal, care a fost modificată de către acuzator potrivit ordonanței de învinuire în sensul agravării.

De la momentul transmiterii cauzei în instanța de judecată și până la 02 august 2016 când a fost modificată învinuirea în sensul agravării nu au fost prezentate probe suplimentare care au dus la recalificarea acțiunilor inculpatului. Astfel, procurorul l-a lipsit pe inculpat de posibilitatea de a beneficia de aplicarea Legii cu privire la amnistie și ca urmare a modificat învinuirea, fapt ce nu poate fi admis. Mai mult, că în perioada nominalizată pretențiile unor părți vătămate deja au fost epuizate deoarece inculpatul a achitat prejudiciile cauzate.

La fel a reținut că constatarea instanței de fond privind vinovăția lui Făină B. este una pripită, deoarece în speță există raporturi civile, prevăzute de legislația civilă, făcând referire la art. 753 Cod civil – contractul de vânzare cumpărare, potrivit căreia vânzătorul la caz părțile vătămate fiind obligate să transmită bunul după achitarea prețului convenit, odată ce au acceptat să transmită marfa rezultă că aceasta a fost cumpărată, ori fiind câteva situații când carnea de porc a fost luată spre realizare și după vinderea ei, urma să se achite cu proprietarul bunului, sau vânzătorul a acceptat transmiterea bunului cu toate condițiile de achitare pentru ele.

Mai mult că, posibilitatea inculpatului de achitare a mărfii depindea

expres de posibilitatea de realizare a cărnii, care fiind un produs alterabil și în cazul în care nu se vindea evident că inculpatul suporta pierderi.

La fel, a indicat că inculpatul a restituit prejudiciile cauzate integral, astfel concluzia instanței de fond în acest sens nu corespunde realității.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 aprilie 2017, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocat.

5. Instanța de apel a statuat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, a apreciat probele cauzei din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a inculpatului Făină B. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(4) și 320 alin.(1) Cod penal.

Astfel, instanța a conchis prezența în acțiunile inculpatului a elementelor de escrocherie, or metoda în care el a acționat în vederea dobândirii porcinelor de la părțile vătămate, de rând cu situația financiară precară în care se afla la acel moment, precum și precedentele condamnării pentru fapte analogice cu o încadrare identică a acțiunilor criminale, confirmă intenția dobândirii prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altor persoane, în lipsa tendinței de recuperare a contravalorii lor.

Lipsa oricăror înscrisuri care ar confirma cantitatea de carne procurată, costul ei și sumele neachitate proprietarilor, confirmă lipsa unei evidențe materiale din partea inculpatului precum și un mijloc de eschivare de la achitarea sumelor restante.

Totodată, instanța a respins versiunea apărării referitor la existența între părți a unor relații civile, menționând că bazându-se pe încrederea artificială creată ca rezultat al precedentelor convenții, inculpatul, prin inducerea victimelor în eroare referitor la adevărata sa intenție și ascunzând împrejurările reale a cauzei, ce urmau a fi comunicate în cazul manifestării unei intenții legale a tranzacției patrimoniale, a dobândit transmiterea voită a porcinelor pentru care nu intenționa să se achite, chiar și după realizarea lor pe piață.

La fel, instanța a conchis corectitudinea constatării de către instanța de fond asupra învinuirii modificată de către procuror în sensul agravării, ținându-se cont că toate cazurile de escrocherie au fost comise cu o intenție unică și prin aceeași modalitate, formând o continuitate de acțiuni criminale.

Referitor la aspectul procedural, acesta a fost respectat de către instanță la examinarea cauzei, părții apărării oferindu-se termen pentru pregătirea de dezbateri, încadrarea acțiunilor la o normă mai gravă rezultând din cuantumul prejudiciilor cauzate părților vătămate, nefiind modificate în fond acuzațiile aduse inițial referitor la circumstanțele cauzei.

Astfel, instanța de fond în limita împuternicirilor procesuale acordate prin art. 325 Cod de procedură penală, în baza probatoriului cercetat, precum și în corespundere cu modificările operate în legea penală la art. 126 Cod penal, corect a dispus reîncadrarea acțiunilor inculpatului de la alin.(5) la alin.(4) al art. 190 CP.

Cât privește condamnarea lui Făină B. în baza art. 320 alin.(1) Cod penal, instanța a reținut ca justă soluția instanței de fond privind neexecutarea intenționată de către inculpat a hotărârii judecătorești, care prin acțiunile întreprinse sa eschivat de la executarea documentului executoriu privind încasarea datoriei în beneficiul SA MAIB Leasing, fapt ce a determinat atragerea la răspundere constravențională în baza art. 318 alin.(1) CC.

Astfel, deși Făină B. fiind informat despre intentarea procedurii penale s-a obligat să execute datoria față de SA MAIB Leasing începând cu 01.03.2013, câte 500 lei lunar, însă el nu a întreprins careva măsuri concrete în vederea stingerii ei, chiar și în situația în care pe perioada respectivă se ocupa cu realizarea pe piață a porcinilor, având o sursă financiară suficientă pentru executarea obligațiilor financiare.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs ordinar avocatul Gubceac Dmitrii în numele inculpatului Făină B., care, invocând temeii de drept prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8), 10) și 12) CPP solicită, casarea acestora și pronunțarea unei hotărâri de achitare.

A indicat că soluția instanței de apel care a menționat că Făină B. a acționat prin intenție directă, în mod fraudulos, având scopul dobândirii bunurilor, precum și cu intenția de a nu le returna, sunt niște concluzii neîntemeiate, deoarece inculpatul nici nu putea să returneze bunurile, fiindcă se atribuie la bunuri alterabile. Făină B. urmărea scopul să se achite cu părțile vătămate pentru bunurile primite în proprietate, deoarece acesta decidea soarta fiecărui animal în parte, iar în majoritatea cazurilor porcinile erau vii.

Consideră că părțile vătămate au depus plângere la organul de urmărire penală cu scopul de a-l intimida pe Făină B., care manifestând voință liberă în

procurarea porcinelor, iar părțile vătămate la rândul său de a le vinde, astfel, în speță persistă relații de ordin civil și anume de vânzare-cumpărare. Părțile participante la raportul juridic civil nu au respectat clauzele scrise, obligație impusă prin legislația civilă la art. 210 CC, prin urmare se aflau în imposibilitatea de a-și apăra drepturile sale în ordine civilă în cadrul unui proces de judecată. Victimele nu au remis în adresa inculpatului vre-o cerere prealabilă sau reclamație să-i ceară acestuia executarea obligațiilor civile stabilite de părți la transmiterea porcinelor.

Nu este de acord cu argumentul instanței că părțile vătămate sau bazat pe încrederea inculpatului, precum și că ultimul i-a dus în eroare, deoarece toate părțile vătămate cunoșteau condițiile la care a fost vândută marfa, termenele de achitare, astfel nu există nici o eroare sau o tănuire a adevăratelor circumstanțe ale cauzei.

Prin urmare, învinuirea adusă lui Făină B. în baza art. 190 alin.(4) Cod penal este ilegală și contravine legislației, deoarece instanța urma să examineze cauza penală în baza învinuirii aduse în baza art.190 alin.(2) lit.c) CP, dar nu să modifice învinuirea în sensul agravării peste o perioadă de un an de zile de la transmiterea cauzei în instanța de judecată, norme care l-a lipsit pe inculpat de la posibilitatea aplicării legii cu privire la amnistie.

La fel, a indicat că până la înaintarea unei noi învinuiri lui Făină B. la materialele cauzei au fost depuse cererile părților vătămate Fetco T., Garabajiu E. de retragere a plângerii, în asemenea situație urma să fie încetate cauzele penale deschise. Totodată, pe perioada nominalizată, pretențiile părților vătămate au fost executate, însă instanța de apel a menținut sentința instanței de fond, care a dispus încasarea de la inculpat în beneficiul lui xxxx suma de xxxx lei.

Referitor la învinuirea adusă în baza art. 320 alin.(1) Cod penal, recurentul a menționat că fapta încadrată în norma indicată se referă la acțiunile care au fost săvârșite pe perioada de la 13.03.2013 – până la 30.11.2015. Astfel, infracțiunea incriminată face parte din categoria celor ușoare, iar sancțiunea art. 320 alin. (1) Cod penal, prevede amendă în mărime de la 550 la 650 de unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani.

Art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal stipulează că, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la

săvârșirea unei infracțiuni ușoare. Însă, nici instanța de fond, cât și cea de apel nu au intrat în esența învinuirii aduse lui Făină B. Mai mult că, pe acest episod fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, deoarece nu au fost prezentate suficiente probe pentru a permite calificarea faptei în baza normei penale date.

Prin noțiunea de hotărâri ale instanței de judecată se înțeleg hotărârile date de către instanță în cauzele civile, penale, contravenționale, intrate în vigoare și pasibile de executare. Infracțiunea prevăzută de art. 320 alin.(1) CP se consideră consumată din momentul executării hotărârii judecătorești sau al efectuării acțiunilor de împotrivire pentru executarea silită a acesteia.

Latura subiectivă se manifestă numai prin intenție directă. Făptuitorul conștientizează că prin acțiunile (inacțiunile) sale nu execută intenționat sau se eschivează de la îndeplinirea hotărârii instanței de judecată și dorește acest rezultat. Motivele neexecutării intenționate nu influențează încadrarea faptei în baza acestui articol.

Actul de învinuire se caracterizează prin imprecizii cu privire la detaliile esențiale ale situației de fapt. Astfel, învinuirea adusă inculpatului contravine dreptului garantat prin art. 6 par.3 din Convenție, fiind încălcat dreptul la apărare.

Probele administrate și examinate în cadrul cercetării judecătorești demonstrează că inculpatul a săvârșit o faptă fără vinovăție, inclusiv lipsește legătura causală dintre fapta inculpatului și consecințele survenite.

În cazul în care instanța de apel stabilește o eroare de drept comisă de instanța de fond, aceasta va arăta în ce constă caracterul ilegal al activității instanței, prin ce se exprimă încălcarea de lege comisă, precum și mijloacele privind repararea ei prin analiza materiei reglementării și jurisprudenței. Lipsa de motivare adecvată cerințelor legii într-o hotărâre judecătorească afectează grav respectarea garanțiilor procedurale la un proces echitabil.

7. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Gubceac D. în numele inculpatului Făină B., solicitând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul nu este de acord cu modalitatea de apreciere a probelor, iar motivele date nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) CPP. Decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de condamnare, care corespunde prevederilor art. 414, 417 CPP, iar motivele

invocate de recurent nu constituie temei de pronunțare a unei hotărâri de achitare. Astfel, instanțele de fond just au constatat circumstanțele de drept și de fapt, corect încadrând acțiunile făptuitorului în baza art. 190 alin.(4) și 320 alin.(1) Cod penal.

8. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, consideră că recursul declarat de avocatul Gubceac D. în numele inculpatului, urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct.6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță în cazurile când instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt.

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art. 417 alin.(1) pct.7) și 8) CPP, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă fondul apelului, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal menționează că, hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită de avut în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Astfel, instanța de recurs conchide că în cauza dată instanța de apel nu a îndeplinit aceste stricte prevederi ale legii, din sensul căroră rezultă că nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei instanței de apel.

Colegiul penal constată că, din materialele cauzei rezultă că cauza

penală în privința lui Făină B. a fost trimisă în judecată pe învinuirea adusă în baza art. 190 alin.(2) lit. c) Cod penal pe mai multe episoade, inclusiv și pe art. 320 alin.(1) Cod penal.

Ulterior, în cadrul examinării cauzei de către instanța de judecată, la 02 august 2016, acuzatorul de stat a înaintat o nouă învinuire în sensul agravării, astfel inculpatului Făină B. i-a fost înaintată învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, care a fost adusă la cunoștință inculpatului și apărătorului acestuia sub semnătură (f.d.210, vol.VI).

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, în aceeași zi a fost audiat inculpatul, însă pe învinuirea nouă înaintată (art.190 alin.(5) CP) Făină B. nu a fost audiat (f.d.35,vol.VII).

Prin sentința Judecătorei Briceni din 02 decembrie 2016, Făină B. a fost condamnat în baza art. 190 alin.(4) Cod penal la 7 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate privind gestionarea, administrarea bunurilor materiale pe un termen de 4 ani și în baza art. 320 alin.(1) Cod penal la 1 an închisoare. În baza art. 84 alin.(1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, definitiv i-a fost stabilită pedeapsa de 7 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate privind gestionarea, administrarea bunurilor materiale pe un termen de 4 ani, iar în temeiul art. 84 alin.(4) Cod penal, la pedeapsa aplicată a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei fixată prin sentința Judecătorei Edineț din 18 februarie 2015, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 8 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate privind gestionarea, administrarea bunurilor materiale pe un termen de 4 ani.

S-a dispus încasarea de la inculpat în beneficiul lui Xxxx prejudiciul material în sumă de xxxx lei.

Instanța de apel, verificând legalitatea și temeinicia sentinței menționate, a conchis că prima instanță corect a constatat circumstanțele de fapt și de drept, respingând apelul avocatului în numele inculpatului, ca nefondat, menținând sentința contestată.

Astfel, potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel, rezultă că Făină B. pe învinuirea nouă înaintată nu a fost audiat în instanța de fond, fapt confirmat însăși de inculpat (f.d.134 – verso, vol.VII).

Potrivit art. 409 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de apel are obligația de a întreprinde măsuri pozitive la judecarea apelului, pentru a repara erorile de fapt și de drept comise de prima instanță, atunci când aceste erori au influențat asupra hotărârii în defavoarea inculpatului.

În cazul în care instanța de apel ia în considerare temeiurile de casare din oficiu, ea este obligată să le pună în discuția părților.

Prin urmare, cele menționate de către inculpat cu privire la faptul că acesta nu a fost audiat în instanța de fond asupra învinuirii noi, a fost susținută de către apărător și acuzatorul de stat, ultimul a solicitat pe învinuirea nouă să fie reluată cercetarea judecătorească.

Instanța de apel ținând cont de opiniile acestora, de faptul că apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, inclusiv că nu a fost respectat dreptul la apărare în baza unei învinuiri noi formulate în instanța de judecată deoarece Făină B. nu a fost audiat, a admis demersul procurorului, dispusă reluarea cercetării judecătorești, cu audierea inculpatului (f.d.141, vol.VII)

Sub aspectul vizat, Colegiul reține că declararea apelului nu provoacă o reiterare, o reluare a judecării ce s-a încheiat prin pronunțarea hotărârii împotriva căreia s-a exercitat calea de atac, ci o verificare complexă, în fapt și în drept a sentinței, care are ca obiect reexaminarea acelor dispoziții din hotărâre, care au fost greșit sau nelegal soluționate.

Mai mult ca atât, Colegiul penal conchide că, necătând la faptul că instanța de apel a stabilit că sentința contestată este viciată prin procedură, aceasta, ca instanță de control judiciar, la înlăturarea erorilor constatate, urmează să pronunțe o nouă hotărâre, *ceia ce în speță a fost neglijat*, or, prin decizia instanței de apel s-a menținut sentința.

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze că în cadrul judecării cauzei în instanța de apel avocatul Gubceac D. în numele inculpatului a solicitat să fie anexate la materialele cauzei declarațiile notariale a părților vătămate (Reaboi V., Ganaș F., Gladun El.) potrivit cărora aceștia nu au pretenții materiale față de Făină B., pe care instanța le-a admis.

Însă, instanța de apel nu a ținut cont că prin sentința instanței de fond s-a dispus încasarea de la inculpat în beneficiul lui Gladun Elena prejudiciul material în sumă de xxxx lei, care în cadrul examinării cauzei în instanța de

apel deja era restituit, fapt confirmat prin declarația notarială anexată la materialele cauzei de către avocat (f.d.120,vol.VII).

Lecturând decizia contestată Colegiul penal constată că, instanța de apel a omis să se pronunțe în decizia adoptată asupra declarației notariale a părții vătămate xxxx, precum și nu numai că nu a fost analizată aceasta, dar în general a fost ignorată, nefiind indicat în textul deciziei.

De asemenea, instanța de recurs relevă că instanța de apel este obligată să examineze, din oficiu, și orice alte chestiuni importante, susceptibile să conducă la o concluzie certă cu privire la legalitatea și temeinicia sentinței atacate.

În acest sens reține ca întemeiat argumentul avocatului referitor la învinuirea adusă lui Făină B. în baza art. 320 alin.(1) Cod penal, sub aspectul că de către instanța de apel nu a fost verificat faptul că, sancțiunea art. 320 alin.(1) Cod penal, prevedea la momentul comiterii infracțiunii amendă în mărime de la 200 la 300 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani, iar în conformitate cu art. 16 alin.(2) Cod penal, se atribuie această infracțiune la categoria celor ușoare.

Potrivit materialelor cauzei, inculpatul Făină B. a fost sancționat pentru neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea hotărârii judecătorești la data 13.03.2013.

Astfel, art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal stipulează că, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

În concluzie, Colegiul penal constată, că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, nu a soluționat cauza în conformitate cu prevederile legale, adică instanța de apel în decizia adoptată nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate și aceasta nu cuprinde motive pe care se întemeiază soluția, eroare de drept cuprinsă în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, deoarece aceste erori nu pot fi corectate de instanța de recurs.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ea casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

La noua rejudecare a cauzei instanța de apel are obligația să înlăture erorile menționate, să țină seama de împrejurările expuse, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Gubceac Dmitrii în numele inculpatului Făină Boris, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui *Făină Boris* și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, pronunțată integral la 14 decembrie 2017.

Președinte

Ghenadie Nicolaev

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Petru Moraru